

Arrest

nr. 293 600 van 1 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Philippe ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 25 augustus 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KALIN, die loco advocaat Philippe ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 augustus 2023 wordt de verzoekende partij het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

<i>Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat</i>
--

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten,

naam : Z. (..)

voornaam : H. (..)

geboortedatum : 13.08.1986

geboorteplaats : ---

nationaliteit : Algerije

in voorkomend geval, alias:

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Duitsland.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Vottem naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Duitsland op 06/01/2022. Op 17/08/2023 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 22/08/2023 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Dit impliceert dus dat de Duitse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan Duitsland, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Duitse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het

gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Duitsland, door de Duitse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatrieerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 12/08/2023 aan de politie van PZ Polbruno en op 23/08/2023 in het gesloten centrum van Vottem dat hij in zijn thuisland problemen heeft met mensen, zonder enige precisering.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Algerije, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Duitsland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Paula Hoffmeyer-Zlotnik "Country Report: Germany.", AIDA, last updated 22.04.2022 te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Duitsland door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Duitse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht

en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is.

Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 23/08/2023 in het gesloten centrum van Vottem dat hij een medische ingreep had gehad aan zijn kaak en pols en dat hij medische verzorging krijgt. In het administratief dossier zit een medisch attest opgesteld op datum van 14/08/2023 dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte dewelke een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 12/08/2023 aan de politie van PZ Polbruno en op 23/08/2023 in het gesloten centrum van Vottem geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten,

naam : Z. (..)

voornaam : H. (..)

geboortedatum : 13.08.1986

geboorteplaats : ---

nationaliteit : Algerije

vastgehouden wordt te Vottem met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

1° De betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan.

Betrokkene beweert sinds een jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, E.V. (..), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, Z., H. (..), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 25/08/2023

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

E.V. (..), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vasthouding betreft, wijst de Raad er op dat uit artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) blijkt dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Enig middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 18 en 13 van de DUBLIN III – verordening

De vraag rijst of het bestaan van een hit in het EURODAC systeem automatisch de bevoegdheid van de staat waar de treffer zich bevindt genereert?

De DUBLIN III verordening voorziet immers verschillende hiërarchisch te volgen bevoegdheidscriteria dewelke in cascade moeten worden toegepast.

Artikel 7, lid 1 van de Dublinverordening bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald aan de hand van de criteria in hoofdstuk III. Deze criteria staan in hiërarchische volgorde. Is één van de criteria van toepassing, dan hoeft niet verder te worden gezocht naar een andere verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 18 van de DUBLIN III VO is daarbij slechts een default mechanisme. Wanneer op basis van de hoger geschikte criteria geen enkele bevoegdheid kan worden weerhouden, dan geldt voormeld artikel 18. Dan is er bevoegdheid voor de lidstaat waarin verzoeker voor het eerst een verzoek om internationale bescherming deed. Enkel in functie van het artikel 18 DUBLIN III VO is een Eurodac hit dienstig.

De gemachtigde doet het omgekeerde. In strijd met wat de DUBLIN III verordening haar voorschrijft, onderzoekt zij vooreerst en enkel het meest ondergeschikte bevoegdheids criterium. Dergelijke fout is een wettigheidsfout.

Verzoeker verklaart te zijn ingereisd in Frankrijk. Hij kwam aan per schip. Verzoeker heeft meer dan 4 jaar op Frans grondgebied verbleven. Hij had er een partnerrelatie waaruit een kind werd geboren.

Verzoeker verklaart dat hij in Frankrijk reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Dit zou in het verhaal van verzoeker zijn gedaan in het jaar 2018.

Dit werd door de gemachtigde niet onderzocht. Naar alle waarschijnlijkheid is de lidstaat van het eerste verzoek (conform art. 18 DUBLIN III VO) niet Duitsland, maar wel Frankrijk.

Verwerende partij steunt haar beslissing enkel op het artikel 18 DUBLIN III VO. Zij spreekt niet over andere bevoegdheids criteria. A posteriori kan zij deze dan ook niet meer opwerpen.

Artikel 13 van de DUBLIN III VO bepaalt dat:

1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Toegepast op de situatie van verzoeker:

Verzoeker heeft, na een afgewezen verzoek om internationale bescherming in Frankrijk een illegale grensoversteek gemaakt naar Duitsland. Dit wordt bevestigd door de treffer in het EURODAC systeem. De vingerafdrukken van verzoeker werden in Duitsland genomen op 6 januari 2022.

De bevoegdheid van Duitsland is conform het artikel 13.1 DUBLIN III VO in fine beëindigd op 6 januari 2023.

Na het afwijzen van het verzoeker om internationale bescherming in Duitsland (met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod) deed verzoeker opnieuw een illegale grensoversteek – met name deze naar België.

Daarbij komt vast te staan dat, gezien niet kan worden bewezen dat verzoeker minder dan 5 maanden geleden zich weldegelijk nog steeds op Duits grondgebied bevond maar dat daarentegen wel kan vastgesteld worden dat conform art. 13.2 DUBLIN III VO de lidstaat van meest recent verblijf België betreft, kan een overdracht naar Duitsland van de verzoeker op basis van artikel 18 van de DUBLIN III verordening onmogelijk worden doorgevoerd.

De bevoegdheid voor een nieuw verzoek om internationale bescherming ligt bij België, de staat van meest recent verblijf.

Ondergeschikt zou een gedegen onderzoek naar de Dublin bevoegdheid onder artikel 18 DUBLIN III VO Frankrijk moet hebben aangeduid als eerste lidstaat waar een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend.

De bestreden beslissing steunt op een foutieve rechtsgrond. Daar zij manifest strijdig met de DUBLIN III verordening werd genomen, dient er *prima facie* te worden besloten dat de bestreden beslissing dd. 25 augustus 2023 behept is met een wettigheidsgebrek.

Van de zorgvuldige en diligent handelende overheid had men mogen verwachten dat deze situatie opgemerkt werd en dat de nodige voorzorgen zouden worden genomen.

Een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de overdracht van verzoeker naar Duitsland dringt zich op.”

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 18, 1 (d) van de Dublin III-verordening.

Artikel 18, 1 (d) van de Dublin III-verordening luidt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(..)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.” (eigen markering).

In casu blijkt en wordt ook door de verzoekende partij zelf erkend in het verzoekschrift (p. 3) dat zij in België geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verder blijkt uit de Eurodac-treffer dat zij op 6 januari 2022 een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Duitsland. Dit verzoek blijkt te zijn afgewezen, gelet op het terugnameakkoord van Duitsland op grond van artikel 18, 1 (d) van de Dublin III-verordening. Zij betreft aldus een derdelander wiens verzoek tot internationale bescherming in een andere lidstaat is afgewezen en die zich zonder verblijfstitel ophoudt in België.

De werkingssfeer van de procedure van terugname wordt gedefinieerd in de artikelen 23 en 24 van de Dublin III-verordening. Artikel 23 regelt de situaties waarin in de verzoekende lidstaat een nieuw verzoek is ingediend wat *in casu* niet het geval is, terwijl artikel 24 de gevallen betreft waarin in de verzoekende

lidstaat geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, hetgeen *in casu* wel het geval is (cfr. HvJ, *Ahmed*, C-36/17 van 5 april 2017, overweging 26).

Artikel 24 van de Dublin III-verordening luidt:

“1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

2. Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van L 180/44 Publicatieblad van de Europese Unie 29.6.2013 NL derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.

Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.

3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.

4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.

Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.

5. Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”

In casu heeft de verwerende partij aan de hand van een Eurodac-treffer op 15 juli 2023 vastgesteld dat verzoekende partij – die zich illegaal in België ophoudt en in België geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend – een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Frankrijk op 15 december 2017 en in Duitsland op 6 januari 2022. Op grond van artikel 18, 1(b) *juncto* artikel 24 van de Dublin III-verordening werd Duitsland verzocht tot terugname op 17 augustus 2023. De Duitse autoriteiten hebben op 22 augustus 2023 ingestemd met dit verzoek, dit op grond van artikel 18, 1(d) van de Dublin III-verordening.

Met haar verwijzing naar artikel 13 van de Dublin III-verordening toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op incorrecte wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij dient te worden overgedragen aan Duitsland. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft in de nota met opmerkingen speelt artikel 13 van de Dublin III-verordening *in casu* niet. Lezing van artikel 13 van de Dublin III-verordening leert immers dat dit het geval betreft van een verzoeker om internationale bescherming die op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden komende vanuit een derde land en waarbij de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat berust (eigen markering). Dit betreft aldus het geval waarin een verzoek tot internationale bescherming in de verzoekende lidstaat is ingediend, wat *in casu* niet het geval is nu

verzoekende partij geen dergelijk verzoek in België heeft ingediend. Haar betoog dat op grond van artikel 13 van de Dublin III-verordening België verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming gaat gelet op voorgaande niet op.

Verzoekende partij maakt met haar betoog ook geenszins aannemelijk dat Frankrijk en niet Duitsland de verantwoordelijke lidstaat zou zijn om haar terug te nemen. Zoals blijkt uit de Eurodac-treffer heeft verzoekende partij na haar verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk in Duitsland een verzoek tot internationale bescherming ingediend en heeft Duitsland zich uitdrukkelijk akkoord verklaard met de terugname van verzoekende partij in het kader van de Dublin III-verordening. Uit artikel 24.5 van de Dublin III-verordening blijkt dat de aangezochte lidstaat – *in casu* Duitsland – op grond van de gegevens die in het terugnameverzoek worden vermeld – nagaat of hij verantwoordelijk is voor de terugname van de verzoekende partij. De aangezochte lidstaat dient overeenkomstig artikel 25.1 van de Dublin III-verordening de nodige naspeuringen te verrichten om vast te stellen of hij verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in het licht van de criteria die zijn neergelegd in hoofdstuk III van die verordening en bijgevolg binnen de in de bepaling gestelde termijnen een besluit te nemen over het terugnameverzoek (cfr. HvJ, *Hassan*, C-647/16, 31 mei 2018, overweging 51). Verzoekende partij toont met haar betoog waar zij stelt al eerder in het verleden een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk, niet aan dat deze lidstaat nog verantwoordelijk zou zijn voor haar terugname, gelet op het akkoord van de Duitse autoriteiten. Zij maakt niet aannemelijk dat het terugnameakkoord dat de Duitse autoriteiten hebben gegeven op een verkeerde toepassing van de criteria is gebaseerd.

2.5. Waar verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing *“mogelijk strijdig is met de administratieve titels (het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod) dewelke in Duitsland werden genomen”* gaat zij eraan voorbij dat Duitsland zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met haar terugname op grond van artikel 18, 1(d) van de Dublin III-verordening. Zoals de verwerende partij motiveert: *“We benadrukken dat de Duitse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.*

Dit impliceert dus dat de Duitse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan Duitsland, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Duitse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.” alsook dat in toonaangevende rapporten geen melding wordt gemaakt van structurele tekortkomingen in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming.

Verzoekende partij brengt met haar bloot betoog over de onmogelijkheid om nog een rechtsmiddel aan te wenden in Duitsland geen concrete gegevens aan die afbreuk kunnen doen aan de motivering in de bestreden beslissing.

2.6. Waar verzoekende partij stelt een kind in Frankrijk te hebben, en voor zover dit kan aangenomen worden gelet op het gebrek aan concrete gegevens terzake, toont zij geenszins aan dat zij enig contact heeft met dit kind. Daarenboven toont de verzoekende partij evenmin aan enig verblijfsrecht te hebben in Frankrijk. Zij kan haar verklaringen inzake haar kind meedelen aan de Duitse autoriteiten. Zij toont op het eerste gezicht geenszins aan dat de Duitse autoriteiten met deze verklaringen geen afdoende rekening zouden houden.

2.7. Verzoekende partij betoogt nog dat zij op 20 september 2023 een medische ingreep moet ondergaan. Uit de bijgevoegde medische stukken blijkt inderdaad dat op 2 augustus 2023 geattesteerd wordt dat een medische ingreep op 20 september 2023 op de dienst oftalmologie in dagopname gepland staat. Zoals

gemotiveerd in de bestreden beslissing en ondersteund door de stukken van het administratief dossier heeft de centrumarts verzoekende partij op 14 augustus 2023 aan een medische controle onderworpen en geoordeeld dat zij niet lijdt aan een ziekte die dusdanig ernstig is in de zin van artikel 3 EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de door haar voorgelegde medische stukken op het eerste gezicht niet aantoonde dat een overdracht aan Duitsland tegenaangewezen is. Verzoekende partij die op 5 september 2020 wordt overgedragen aan de Duitse autoriteiten maakt met de door haar voorgelegde medische stukken op het eerste gezicht niet aannemelijk dat zij in Duitsland de benodigde medische zorgen niet zal kunnen verkrijgen.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER